

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/58/2017
Identifikačné číslo spisu: 2515010154
Dátum vydania rozhodnutia: 07.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:2515010154.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí konanom 07. februára 2018 v Bratislave, v trestnej veci obvinenej N. U. a spol., pre zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20, § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/ Trestného zákona, o dovolaní obvinenej N. U. podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo 04. februára 2016, sp. zn. 5To/1/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvinenej N. U. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Piešťany z 09. decembra 2015, sp. zn. 2T/38/2015, bola obvinená N. U. spolu so M. U. uznaná vinnou zo spáchania zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20, § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

po predchádzajúcej vzájomnej dohode dňa 25. februára 2015 v čase okolo 11.00 hod. v obci D. na F. ulici pri Kultúrnom dome zozadu dobehli v tom čase na bicykli jazdiacu P. X., nar. XX. Y. XXXX, svojimi telami jej zabránili v ďalšej jazde, pričom jedna z nich ju sotila do hrude, v dôsledku čoho P. X. spadla na koleno, následne sa obe obvinené na ňu natlačili a z ľavého bočného vrecka pleteného svetra jej odcudzili hnedú peňaženku s hotovosťou 150,- Eur, čím poškodenej P. X., bytom D., ul. N. č. XXX/XX spôsobili škodu vo výške 150,- Eur.

Za to jej bol podľa 188 ods. 2 Trestného zákona za použitia § 38 ods. 5 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 9 (deväť) rokov a 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona bola pre výkon trestu zaradená do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Proti rozsudku okresného súdu podala obvinená N. U. v zákonnej lehote odvolanie. Krajský súd v Trnave, rozhodujúci o odvolaní obvinenej N. U. uznesením zo 04. februára 2016, sp. zn. 5To/1/2016,

postupom podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie ako nedôvodné zamietol.

Proti uzneseniu súdu druhého stupňa podala prostredníctvom obhajcu obvinená N. U. dovolanie, z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. b/, c/, d/ a i/ Trestného poriadku.

Dovoláním napáda všetky výroky rozsudku Okresného súdu Piešťany z 09. decembra 2015, sp. zn. 2T/38/2015, ako aj uznesenie Krajského súdu v Trnave zo 04. februára 2016, sp. zn. 5To/1/2016.

Obhajca obvinenej N. U. v dovolaní poukazuje na to, že Okresný súd Piešťany ako prvostupňový súd rozhodoval v tejto trestnej veci jednak v nezákonnom zložení (rozhodoval nezákonný sudca resp. nezákonný senát) a jednak rozhodoval zaujatý senát. V danej trestnej veci boli porušené pravidlá ustanovenia zákonného sudcu ustanovené v § 3 ods. 3, 4 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch, keď vzhľadom k tomu, že ide o senátnu vec, mala byť táto trestná vec v súlade so zákonom a s rozvrhom práce pridelená jednotlivému senátu náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom, čo sa však v danom prípade v prvostupňovom konaní na Okresnom súde Piešťany nestalo. Po tom, čo zákonná sudkyňa JUDr. Beáta Javorková z pôvodného zákonného senátu 2T namietla svoju zaujatosť v danej trestnej veci a následne bola Krajským súdom v Trnave vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania, mala byť táto vec pridelená náhodným výberom spomedzi aspoň 2 senátov, čo sa v danom prípade nestalo. Ak bol zákonný sudca (JUDr. Beáta Javorková), ktorému bola vec pridelená, z konania a rozhodovania vo veci vylúčený, vec mala byť pridelená náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom - generátora elektronickej podateľne, medzi ostatných sudcov trestného úseku (pravidlo 17), a to medzi sudcov, ktorí majú spustený nápad v príslušnej agende. Z rozvrhu práce Okresného súdu Piešťany zo zabezpečenia poradia nápadu v časti II. „Súdny výkon“ vyplýva, že len pri 2 sudcoch bol v danom čase v registri „T“ resp. v registroch „T“, „Pp“, „Nt“, „Td“, „Tcud“ spustený nápad a to sudkyňi JUDr. Pavlíne Krajčírovej - podľa poradia nápadu každá prvá a druhá vec, JUDr. Beáte Javorkovej - podľa poradia nápadu každá tretia a štvrtá vec. Hoci v čase nápadu veci 2T/38/2015 pôsobilo na Okresnom súde Piešťany 5 sudcov v trestnom oddelení „T“, z nich 3 oddelenia : „8T“, „14T“ a „15T“ mali pomer prideloovaných vecí „0“ (slovom „nula“). Z určenia senátov, samosudcov a súdnych úradníkov, poverených vybavovaním jednotlivých druhov súdnej agendy v čase nápadu veci 2T/38/2015 vyplýva, že v trestnoprávnom oddelení boli určené len 2 senáty a to : „1T“ a „2T“. Iné trestné senáty reálne neboli vytvorené a nebol im ani spustený nápad v agende „T“. Senát „15T“ nebol určený na spustenie nápadu a ani mu nápad nebol spustený, nakoľko tento senát nebol vytvorený, rovnako ako senáty „8T“ a „14T“. Do náhodného prideloovania by mali vstupovať sudcovia, ktorí majú spustený nápad v príslušnej agende - v danom prípade v agende „T“ a s pomerom prideloovania vecí s iným číslom ako je číslo „0“. Za tejto situácie bolo vopred isté, že vec napadne výlučne a jedine do senátu, ktorý má ako jediný spustený nápad a to je senát „1T“ sudkyne JUDr. Pavlíny Krajčírovej. V danej trestnej veci preto nedošlo k náhodnému prideleniu zákonného sudcu (zákonného senátu), keď vec bola pridelená do jediného do úvahy pripadajúceho senátu JUDr. Pavlíny Krajčírovej (1T) a teda vo veci konal a rozhodoval súd v nezákonnom zložení. Obhajoba uvádza, že na tieto skutočnosti poukazovala už v prvostupňovom ako aj v odvolacom konaní. Týmto bol porušený čl. 46 ods.1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a právo obvinenej N. U. na spravodlivý súdny proces a na konanie na nezávislom a nestrannom súde, ako aj právo obvinenej N. U. na zákonného sudcu. Obhajoba taktiež poukazuje na vznesenú námietku zaujatosti nielen voči prísediacej Ľudmile Juríčkovej, ale voči celému trestnému senátu predsedníčky senátu JUDr. Pavlíny Krajčírovej, keď túto námietku zaujatosti vzniesli v konaní obhajcovia obvinenej N. U. i obvinenej M. U. nielen vo svojej písomnej sťažnosti zo dňa 19. októbra 2015 proti uzneseniu o nevyhlúčení sudcu a prísediacich, ale zrejme ústne mala byť námietka zaujatosti voči celému senátu vznesená podľa týchto obhajcov už po neverejnom zasadnutí dňa 21. septembra 2015. Taktiež aj obvinená N. U. túto námietku zaujatosti celého senátu vzniesla 30. septembra 2015, poukazujúc na neprípustné prejedikovanie hodnotenia významného dôkazu o nevine obvinenej N. U. i obvinenej M. U. prísediacom Ľudmilou Juríčkovou, ktorá dôkaz - kamerový záznam mala sama neprípustne prejediciálne vyhodnotiť v ich neprospech. Hoci sama prísediaca Ľudmila Juríčková nepovažovala seba v danej trestnej veci za zaujatú, musí sa objektívne nezaujatou javiť i v očiach strán. Svojim prejediciálnym hodnotením dôkazu sa však takouto nezaujatou obom obvineným nejavila.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c/ obhajoba dôvodí, že v konaní bolo podstatným spôsobom porušené právo obvinenej na obhajobu a právo na spravodlivé súdne konanie. Obhajca podal po podaní obžaloby na Okresný súd Piešťany a pred hlavným pojednávaním návrh na vykonanie dôkazov, ktorý však súd úplne odignoroval. Podľa § 34 ods. 2 Trestného poriadku má súd povinnosť návrh na vykonanie dôkazov, ktorý podá obvinený pred začatím konania na súde prvého stupňa, bez meškania doručiť prokurátorovi a poškodenému. Toto však prvostupňový súd neurobil. Prvostupňový súd ignoroval aj všetky ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, ako aj návrhy obhajcu. Prvostupňový súd obvinenú nepoučil podľa § 34 ods. 4 Trestného poriadku a neposkytol tak obvinenej, ako ani jej obhajcovi plnú možnosť na uplatnenie ich procesných práv. V tomto trestnom konaní bola takisto porušená rovnosť strán konania a tým bolo porušené i ustanovenie § 3 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch. Taktiež bola v tomto trestnom konaní porušená zásada kontradiktórnosti konania.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu normovanému v § 371 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku obvinená poukazuje na to, že na hlavnom pojednávaní 09. decembra 2015 na Okresnom súde Piešťany ju dala predsedníčka senátu vyviešť z pojednávacej miestnosti, keď nesúhlasila s hodnotením dôkazov a ignorovaním rozporov medzi vykonávanými dôkazmi, a keď následne po záverečných rečiach nebola schopná z dôvodu akútneho zdravotného problému a zdravotnej indispozície vrátiť sa z eskortnej miestnosti do pojednávacej miestnosti, súd konal ďalej bez jej prítomnosti a takto vyhlásil aj rozsudok. Ďalšieho priebehu hlavného pojednávania sa obvinená nemohla zúčastniť z dôvodu akútneho zhoršenia jej zdravotného stavu. Na konanie bez jej prítomnosti nedala súhlas; podľa § 252 ods. 3 Trestného poriadku hlavné pojednávanie v jej neprítomnosti nebolo možné konať, nakoľko bola vo väzbe a navyše bola obžalovaná zo zločinu lúpeže s hornou hranicou trestu odňatia slobody prevyšujúcou 5 rokov. Účasť na hlavnom pojednávaní neodmietla, ale nemohla sa ho ďalej zúčastniť z dôvodu zlého zdravotného stavu a ani nepožiadala, aby sa hlavné pojednávanie konalo v jej neprítomnosti. Týmto súd porušil § 252 ods. 3 Trestného poriadku spolu s § 171 ods. 4 Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku obvinená vytýka, že rozhodnutia tak súdu prvého stupňa ako aj odvolacieho súdu sú založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom toto porušenie zásadne ovplyvnilo postavenie obvinenej N. U., ktorá mala byť spod obžaloby oslobodená. Zásadný rozdiel v jej postavení je nielen medzi jej postavením „odsúdená za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona“ a postavením „oslobodená“, ale zásadný rozdiel je aj medzi postavením „odsúdená za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona s upravenou trestnou sadzbou 9 rokov 6 mesiacov až 12 rokov“ a jej eventuálnym postavením „odsúdená za zločin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona.“ Okresný súd Piešťany navyše zle a neúplne zistil skutkový stav, keď dokazovanie ohľadom viny a spolupáchateľstva obvinenej nevykonal v potrebnom rozsahu, keď na hlavnom pojednávaní neprehral oba celé videozáznamy (najmä neprehral celý videozáznam zaznamenaný kamerou z pošty v D.). Z vykonaných dôkazov súd vyvodil nesprávne právne závery a nesprávne právne posúdil zistený skutok. Závery Okresného súdu Piešťany o vine (a napokon aj naň nadväzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu) nemajú svoj podklad vo vykonanom dokazovaní. Oba vo veci konajúce súdy z vykonaných dôkazov urobili aj nesprávne právne závery. V žiadnom prípade nebolo preukázané ani to, že peniaze zobrala poškodenej obvinená a nebolo preukázané ani jej spolupáchateľstvo. V ďalšom obsahu dovolania sa značným spôsobom v súvislosti s týmto ňou tvrdením nesprávnym hodnotením dôkazov, obvinená zaoberá najmä obsahom jednotlivých dôkazných prostriedkov (svedeckých výpovedí, údajnými rozpormi v týchto výpovediach a v konaní vyhodnocovanými videozáznamami a pod.). Rozsudok súdu prvého stupňa neobsahuje, podľa je názoru, náležitosti a parametre, ktoré podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku má mať, najmä pokiaľ ide o otázku viny obvinenej. Medzi skutkovými zisteniami súdu a dôkazmi, o ktoré súd oprel svoje rozhodnutie nie je skutočná vecná súvislosť a opodstatnenosť, keďže mnohé z dôkazov si navzájom odporujú, alebo svedčia o opaku. Súd v rozsudku neuviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov a to najmä, ak si v danom prípade navzájom odporujú. V dôsledku týchto, ako aj iných obvinenou konštatovaných väd je tento rozsudok aj nepreskúmateľný. Obvinená poukazuje taktiež na to, že i vzhľadom na to, čo sa v skutočnosti stalo (keď rozhodne odmieta, že by použila akékoľvek násilie alebo

hrozbu bezprostredného násilia voči poškodenej a keď o krádeži peňazi poškodenej v čase skutku, ani pred ním, ani po ňom nemala žiadnu vedomosť), že v žiadnom prípade nebolo úmyslom obvinenej použiť násilie alebo hrozbu násilia voči poškodenej a keď poškodená neutrpeľa žiadnu ujmu na zdraví a ani žiadna ujma na zdraví poškodenej nebola konaní preukázaná, má za to, že nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov a 6 mesiacov je krutý a neprimeraný trest, ktorý je úplne neproporčný s trestami ukladanými za závažnejšie trestné činy, resp. za závažnejšie skutky.

Z týchto dôvodov obvinená N. U. žiada, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací po preskúmaní veci rozhodol tak, že z dôvodu porušenia zákona týkajúceho sa § 371 ods. 1 písm. b/, c/, d/ a i/ Trestného poriadku zruší rozsudok Okresného súdu Piešťany z 09. decembra 2015, sp. zn. 2T/38/2015, v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Trnave zo 04. decembra 2016, sp. zn. 5To/1/2016 a vec mu vráti na ďalšie konanie a súčasne aby rozhodol o väzbe obvinenej N. U. tak, že neberie obvinenú N. U. ako ani obvinenú M. U. do väzby.

K dovolaniu sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Piešťany. K dôvodom dovolania uviedla, že rozsudok Okresného súdu Piešťany z 09. decembra 2015, sp. zn. 2T/38/2015, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo 04. decembra 2016, sp. zn. 5To/1/2016 je zákonný, vydaný v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného zákona a Trestného poriadku, na základe riadne a zákonne ustáleného skutkového a právneho stavu veci, pričom v ďalšom poukazuje na odôvodnenia uvedených rozhodnutí, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. K argumentácii obvinenej ohľadom prípustnosti dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku uvádza, že dôvodom podania dovolania podľa predmetného ustanovenia nie je porušenie práva obvineného na zákonného sudcu, t.j. keď vec prejednal a rozhodol iný než rozvrhom práce určený sudca. Nezákonné zloženie súdu môže nastať v prípade, ak rozhodoval samosudca napriek tomu, že mal rozhodovať senát, prípadne ak senát rozhodoval v neúplnom zložení, resp. ak rozhodoval prísediaci, ktorému uplynulo funkčné obdobie, na ktoré bol zvolený. Pre úplnosť však dodáva, že z potvrdenia na č. l. 233 spisu vyplýva, že predmetná trestná vec bola náhodným výberom pridelená prostredníctvom generátora elektronickej podateľne na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi JUDr. Beáte Javorkovej. Vzhľadom k tomu, že zákonná sudkyňa vzniesla námietku zaujatosti, bola opatrením predsedníčky Okresného súdu Piešťany z 09. júla 2015, sp. zn. 1SprR 2/15-82, v zmysle § 31 ods. 1 Trestného poriadku vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obvinenej N. U.. Zároveň bola vec pridelená prostredníctvom generátora elektronickej podateľne inému sudcovi trestného úseku náhodným výberom, a to JUDr. Pavlíne Krajčírovej v pôsobiacej v senáte 1T.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku prokurátorka okresnej prokuratúry uvádza, že obvinená bola na hlavnom pojednávaní 09. decembra 2015 vykázaná z pojednávacej miestnosti, nakoľko aj napriek predchádzajúcej výstrahe rušila poriadok. Vykázaná však bola len na nevyhnutý čas; predsedníčka senátu pritom postupovala v danom prípade v súlade s § 254 ods. 2 Trestného poriadku, nakoľko obvinená neustále vykrikovala počas záverečnej reči intervenujúcej prokurátorky. Obvinená sa následne vrátila do pojednávacej miestnosti počas záverečnej reči jej obhajcu, pričom sa vyjadrila jednak v rámci práva záverečnej reči, ako aj inštitútu posledného slova. Je síce pravdou, že obvinená nebola prítomná na vyhlásení rozsudku, avšak táto vyslovene odmietla byť prítomná na uvedenom procesnom úkone, čo dosvedčuje aj obsah na strane 8 zápisnice z hlavného pojednávania z 09. decembra 2015. S poukazom na uvedené, má prokurátorka okresnej prokuratúry za to, že hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obvinenej v súlade s príslušnými ustanoveniami trestného poriadku.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu zákona normovaného v skutkovej podstate dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku prokurátorka okresnej prokuratúry poznamenáva, že obvinená N. U. bola riadne už v prípravnom konaní poučená o svojich právach a poučenie o práve zvoliť si obhajcu sa nachádza v písomnej podobe priamo nad jej podpisom, ktorým potvrdila, že poučeniu porozumela. Obvinená si takisto dňa 05. marca 2015 zvolila obhajkyňu JUDr. Magdalénu Kuciaňovú, ktorá každé obhajovacie právo obvinenej N. U. riadne uplatňovala.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je pritom ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon navyše neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Nevykonanie dokazovania v rozsahu predpokladanom obvinenou a hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvinenej, nie je možné uplatniť ako dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku; ide totiž o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvinenej, aby boli vykonané dôkazy v jej prospech.

Vo vzťahu k obvinenou uplatňovanému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ okresná prokurátorka uvádza, že tento je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva v nesprávnom právnom posúdení skutku alebo v inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Prokurátorka okresnej prokuratúry uvádza, že sa v celom rozsahu stotožňuje s právnymi úvahami súdov prvého i druhého stupňa ohľadom právnej kvalifikácie skutku a skutočnosti, že konanie obvinenej nenapĺňa znaky skutkovej podstaty prečinu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 212 ods. 2 písm. c/ Trestného zákona, ale znaky zločinu lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona. V danom prípade násilie voči poškodenej spočívalo v tom, že obvinené svojimi telami zabránili poškodenej v ďalšej jazde na bicykli, jedna z obvinených do nej sotila, v dôsledku čoho poškodenej spadla na koleno, následne sa obe na ňu natlačili a odcudzili jej z ľavého bočného vrecka pleteného svetra hnedú peňaženku.

Vzhľadom na vyššie uvedené právne úvahy navrhuje okresná prokurátorka dovolanie obvinenej N. U. odmietnuť s poukazom na § 382 písm. c/ Trestného poriadku, nakoľko nie sú splnené dôvody dovolania v zmysle § 371 Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinená pred podaním dovolania využila svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Trestného poriadku zistil, že dovolanie podané obvinenou N. U. nie je dôvodné a preto ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak súd rozhodol v nezákonnom zložení. Nezákonným zložením je v zmysle predmetného ustanovenia napríklad nasledujúci demonštratívny výpočet procesne neprípustných situácií: namiesto senátu rozhodol samosudca, senát rozhodne v neúplnom zložení, alebo ak prisediacemu uplynulo funkčné obdobie. Nezákonným zložením súdu je takisto aj prípad účasti sudcu na rozhodovaní v senáte, ak je tento sudca zo zákona vylúčený alebo bol z rozhodovania vylúčený.

Nezákonne zloženým súdom sa teda v nadväznosti na vyššie uvedené rozumie súd, ktorý je obsadený v rozpore s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. Okolnosť, či vec prejednal a rozhodol súd v zákonnom zložení (t.j. či bol súd správne obsadený), je povinný súd sledovať z úradnej povinnosti a nedostatok v zložení súdu je podstatnou vadou konania a dôvodom prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia. Dôvodom podania dovolania podľa tohto

ustanovenia je porušenie práva obvineného na zákonného sudcu, t.j. keď vec prejednal a rozhodol iný než rozvrhom práce súdu určený sudca. Takéto porušenie práva možno napadnúť podnetom na ústavný súd v zmysle čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

Najvyšší súd považuje v kontexte vyššie citovaných právnych úvah za potrebné uviesť, že predmetná trestná vec obvinenej N. U. bola náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov schválených ministerstvom spravodlivosti - teda prostredníctvom generátora elektronickej podateľne, pridelená s určením spisovej značky 2T/38/2015, na rozhodnutie sudkyňi Okresného súdu Piešťany JUDr. Beáte Javorkovej (č. l. 219 spisu). Podaním z 15. júna 2015 vyslovila JUDr. Beáta Javorková svoju zaujatosť v uvedenej trestnej veci a to z dôvodu existencie priateľského vzťahu so Y. H. (rod. X.), pričom JUDr. Beáta Javorková zároveň pozná aj rodičov Y. H. Poškodená P. X. (t.č. už zomrelá) bola sesternicou otca menovanej Y. H. JUDr. Beáta Javorková takisto poukázala na skutočnosť, že v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 2T/101/2014 proti obžalovanému H. X. a spol. už v minulosti bola vylúčená rozhodnutím Krajského súdu v Trnave z úkonov trestného konania práve z dôvodu vzťahu k rodine X., ktorý by mohol vzbudiť pochybnosti o jej nezaujatosti v tejto trestnej veci. Okresný súd Piešťany po obdržaní písomného vyjadrenia všetkých ostatných sudcov okresného súdu k námietke zaujatosti JUDr. Beáty Javorkovej vec predložil na rozhodnutie Krajskému súdu v Trnave, ktorý uznesením z 25. júna 2015, sp. zn. 6Nto/17/2015 rozhodol tak, že podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku vylúčil JUDr. Beátu Javorkovú, sudkyňu Okresného súdu Piešťany z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obvinenej N. U. vedenej na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 2T/38/2015 (č. l. 229 spisu). Predsedníčka Okresného súdu Piešťany následne v zmysle vyššie uvedeného uznesenia Krajského súdu v Trnave opatrením z 09. júla 2015, sp. zn. 1SprR/2/15 rozhodla tak, že JUDr. Beátu Javorkovú vylúčila z vykonávania úkonov trestného konania v predmetnej trestnej veci a vec prideliť prostredníctvom generátora elektronickej podateľne inému sudcovi. Poukázala pritom na obsah pravidla 17 Rozvrhu práce Okresného súdu Piešťany na rok 2015, podľa ktorého v prípade, ak je sudca vylúčený vo veci, bude vec pridelená inému sudcovi príslušného registra náhodným výberom prostredníctvom generátora elektronickej podateľne; ak by vylúčením sudcu, či sudcov nebolo možné vec prideliť inému sudcovi príslušnému registra náhodným výberom, vykoná sa náhodné pridelenie medzi ostatných sudcov trestného úseku, resp. sudcov vybavujúcich trestné služby, ak ide o trestnú vec alebo medzi ostatných sudcov civilného úseku, ak ide o inú ako trestnú vec (č. l. 232 spisu). Následne bola vec prostredníctvom generátora elektronickej podateľne pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi Okresného súdu Piešťany JUDr. Pavlíne Krajčírovej (č. l. 233 spisu).

Najvyšší súd je názoru, že uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku predpokladá rozhodnutie súdu v nezákonnom zložení. Obsadenie súdu je v Trestnom poriadku a v zákone č. 757/2004 Z. z. vymedzené od samosudcu až po rozmanité rozhodovacie útvary (senáty) zložené z troch a viacerých sudcov. Na toto kritérium nadväzuje zásada pridelenia vecí jednotlivým sudcom alebo senátom v súlade s pravidlami obsiahnutými v rozvrhu práce a spôsobom, ktorý určuje zákon. Uvedené bez akýchkoľvek pochybností platí aj pri zohľadnení existujúcej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej je zásada zákonného sudcu ústavnou zárukou pre každého, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolaní podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelenie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelenia súdnej agendy a aby bol vylúčený výber súdov a sudcov „ad hoc“ (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 26. októbra 2005, sp. zn. I. ÚS 239/04 alebo uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 18. októbra 2007, sp. zn. IV. ÚS 257/07). Rozhodovanie vecí zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu zaručeného v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Základné právo na zákonného sudcu vyplývajúce z čl. 48 ods. 1 ústavy má za cieľ zabrániť tomu, aby súd, ktorý má konkrétnu vec prerokovať a rozhodnúť, bol obsadený spôsobom, ktorý by sa dal označiť za svojvoľný alebo prinajmenšom za účelový. Toto základné právo je v posudzovanom prípade konkretizované v Trestnom poriadku a v predpisoch upravujúcich organizáciu súdnictva a postavenie sudcov. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje i na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 04. júla 2017, sp. zn. III. ÚS 459/2017, podľa ktorého „s ohľadom na podstatu základného

práva na zákonného sudcu nie je v konkrétnej veci nevyhnutne rozhodujúce, aký senát ju rozhodol, ak v nej bolo nové pridelenie konkrétneho senátu realizované bez úmyslu ovplyvniť výsledok sporu (prostredníctvom vhodného, menej vhodného, či dokonca neodôvodnene opakovaného pridelenia veci).“.

Najvyšší súd teda v prípade, ktorý je predmetom dovolania skúmal, či bola rešpektovaná zásada prideľovania vecí jednotlivým senátom v súlade s pravidlami obsiahnutými v rozvrhu práce na rok 2015 a spôsobom, ktorý určuje zákon a dospel tak k jednoznačnému záveru, že uvedený postup predsedníčky Okresného súdu Piešťany spĺňal všetky podmienky kladené za účelom garancie rozhodovania vecí zákonným sudcom a súdom tak Ústavou Slovenskej republiky, ako aj Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Rovnako musí konštatovať, že boli dodržané aj zákonom stanovené mantinely modifikácie v osobe zákonného sudcu, ktoré sú normované tak v Trestnom poriadku, ako aj v zákone č. 757/2004 Z. z. o súdoch. Za takejto situácie teda nebolo možné akceptovať dovoláciu námietku obvinenej N. U. vzťahujúcu sa k dovolaciemu dôvodu obsiahnutému v § 371 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku a túto odmietol ako nedôvodnú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcim „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom ako žalobcom v trestnom konaní, na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku, vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby, a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie, nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva „zásadným spôsobom“. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného, a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

Treba tiež zdôrazniť, že trestné konanie treba posudzovať komplexne ako jeden celok a nie je možné z hľadiska zachovania práv obvineného hodnotiť len niektoré parciálne, jednotlivito extrahované úkony, resp. postupy a na základe nich konštatovať zásadné porušenie jeho obhajobných práv. Zásada „právo na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutným prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Je rovnako potrebné bližšie špecifikovať obsah zásady „právo na obhajobu“. Táto v sebe konzumuje tri, relatívne samostatné, práva obvineného :

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Obvinená N. U. bola už počas priebehu prípravného konania poučená o svojich právach podľa § 34, § 65 ods. 2, § 66 ods. 2 a 3, § 69 ods. 1a a § 121 ods. 1 až 3 Trestného poriadku, teda o práve zvoliť si obhajcu nevynímajúc; podpisom tohto poučenia, ako aj výslovným vyhlásením potvrdila, že jeho obsahu porozumela (č. l. 18 a nasl. vyšetrovacieho spisu). Rovnako je v tomto kontexte potrebné podotknúť, že 05. marca 2015 si obvinená za obhajkyňu zvolila JUDr. Magdalénu Kuciaňovú, ktorá každé obhajobné právo náležiacie obvinenej aj riadne aktívnou participáciou v priebehu trestného konania uplatňovala zákonom zodpovedajúcim spôsobom.

V nadväznosti na vyššie uvedené najvyšší súd konštatuje, že po preštudovaní spisového materiálu nezistil žiadne skutočnosti svedčiacie o tom, že by v priebehu konania na súdoch nižšieho stupňa došlo k porušeniu práva obvinenej na obhajobu. Obvinená N. U. vyššie špecifikované práva počas trestného konania tak na súde prvého, ako aj druhého stupňa aktívnym spôsobom využívala, a to jednak osobne, ako aj prostredníctvom jej ustanoveného, resp. neskôr zvoleného obhajcu, ktorým bola v priebehu trestného konania zastúpená. Uvedené práva, ktoré jej priznáva platný právny poriadok Slovenskej republiky aj rozsiahlym spôsobom realizovala a to napr. kladením otázok na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa, resp. verejnom zasadnutí pred súdom druhého stupňa, ako aj návrhmi na vykonanie alebo doplnenie dokazovania. Námietky obvinenej k ustanoveniu § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku uvedené v dovolaní nepovažuje najvyšší súd za také skutočnosti, ktoré by zásadným spôsobom zasahovali do jeho práva na obhajobu a preto ich v zmysle vyššie uvedeného vyhodnotil ako nedôvodné.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku:

Najvyšší súd v súvislosti s uvedeným dovolacím dôvodom uvádza, že tento v sebe implikuje jednak skutočnosť, že hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Inak povedané, hladné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané napriek tomu, že na nich mala byť zabezpečená prítomnosť obvineného, ako aj s tým súvisiaci následok spočívajúci v tom, že došlo k odňatiu možnosti obvineného byť prítomný na vykonávaní dôkazov a k týmto sa náležite vyjadrovať. Uvedené prítom úzko súvisí aj s obsahom práva na obhajobu, ktoré je neoddeliteľnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Toto v sebe taktiež konzumuje i možnosť vznášať osobne, resp. prostredníctvom obhajcu námietky voči vykonávaným dôkazom či právo aktívnej participácie na priebehu trestného konania pred súdom.

Trestný poriadok priamo upravuje podmienky, za ktorých možno vykonať hlavné pojednávanie, resp. verejné zasadnutie bez prítomnosti obžalovaného, a to v § 252 Trestného poriadku, ako aj v § 293 Trestného poriadku. Je prítom potrebné v kontexte veci, ktorá je predmetom dovolacieho prieskumu poukázať na obsah § 254 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého obžalovaného možno z pojednávacej siene vykázat' pri výsluchu agenta alebo na základe rozhodnutia senátu, ak napriek predchádzajúcej výstrahe ruší poriadok, vždy však len na nevyhnutne potrebný čas; len čo bol obžalovanému znovu povolený vstup do pojednávacej siene, oznámi mu predseda senátu podstatný obsah pojednávania konaného v jeho neprítomnosti a umožní mu, aby sa k nemu vyjadril. Najvyšší súd poznamenáva, že predmetné ustanovenie je doplnkom k § 253 Trestného poriadku a per analogiam je možné aplikovať ho aj na konanie na verejnem zasadnutí, respektíve na konanie pred samosudcom. Úkon predsedu senátu má v tomto prípade povahu opatrenia.

Podľa obsahu zápisnice z hlavného pojednávania pred Okresným súdom Piešťany z 09. septembra 2015 (konkrétne strany 6 zápisnice, č. l. 471 spisu) je zrejme, že obvinená N. U. rušila napriek predchádzajúcej výstrahe na označenom hlavnom pojednávaní verejný poriadok, preto bola z pojednávacej miestnosti vykázaná. Následne sa však do pojednávacej siene vrátila počas záverečnej reči

jej obhajcu. Je potrebné dodať, že riadne využila právo posledného slova a v jeho rámci obsiahlym spôsobom uplatnila skutočnosti, ktoré považovala pre svoju obhajobu za významné. Najvyšší súd zároveň poznamenáva, že súd prvého stupňa riadne dodržal postup normovaný § 275 Trestného poriadku a obvinenej N. U. počas prednesu záverečnej reči neboli kladené žiadne otázky; rovnako po prednese posledného slova nebola obvinenej N. U. žiadnou zo strán trestného konania kladená replika vzťahujúca sa na obsah jej prejavu, ktorý predniesla v rámci inštitútu práva posledného slova.

Súd prvého stupňa postupoval v súlade s ustanovením § 252 ods. 2 a nasl. Trestného poriadku, keď vyhlásil rozsudok v neprítomnosti obvinenej N. U.. Strana č. 8 zápisnice z hlavného pojednávania z 09. septembra 2015 pred súdom prvého stupňa (č. l. 473) poskytuje dostatočný podklad na overenie pravdivosti vyššie uvedeného konštatovania dovolacieho súdu: obvinená N. U. sa síce vyjadrila, že nemôže v dôsledku nevoľnosti prísť do pojednávacej miestnosti, avšak jej obhajca sa po návšteve eskortnej miestnosti (v ktorej sa obvinená N. U. toho času nachádzala) explicitne vyjadril, že obvinená N. U. nechce prísť do pojednávacej miestnosti. Napriek skutočnosti, že v predmetnej trestnej veci bola obvinená N. U. v čase konania hlavného pojednávania stíhaná väzobne, je toto výslovné odmietnutie v zmysle § 252 ods. 3 druhej vety Trestného poriadku podmienkou umožňujúcou vykonať hlavné pojednávanie, ako aj na toto hlavné pojednávanie priamo nadväzujúce vyhlásenie odsudzujúce rozsudku, v neprítomnosti obvinenej N. U..

Vzhľadom na vyššie citované právne úvahy dospel najvyšší súd k záveru, že argumentáciu obvinenej vzťahujúcu sa prípustnosti dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d/ nemožno subsumovať pod skutkovú podstatu príslušného dovolacieho dôvodu a vyhodnotil ju ako nedôvodnú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku:

Úvodom považuje najvyšší súd za nutné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. n/ Trestného poriadku. Mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie - neslúži k revízii skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa.

Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd. Správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti) bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Námietka nesprávnosti skutkových zistení, námietka proti spôsobu a rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôže zakladať žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

S poukazom na obvinenou uplatnený dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku nie je teda možné domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené. Dovolací súd môže posudzovať len to, či súdy na zistený skutkový stav, ktorý je v dovolacom konaní daný a nemenný, aplikovali správne ustanovenia Trestného zákona. Zároveň platí, že skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené; to znamená, či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Najvyšší súd však s poukazom na vyššie uvedené považuje v preskúmanom prípade za nevyhnutné podotknúť, že jeho hodnotiacia činnosť vymedzená účelom ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného

poriadku nevyučuje posúdenie správnosti kvalifikácie zisteného skutku a jeho následné priradenie pod tomu zodpovedajúcu právnu normu trestného práva hmotného obsiahnutú v Trestnom zákone. Dovolacie námietky obvinenej smerujú sčasti aj proti skutkovým zisteniam a tomu zodpovedajúcemu hodnoteniu dôkazov súdov prvého a druhého stupňa; obsahom dovolania obvinenej je tak napríklad konštatovanie obvinenej, že súdy prvého a druhého stupňa dospeli k nesprávnemu záveru, že konanie obvinených vyplývalo z predchádzajúcej vzájomnej dohody, pričom nesprávnosť tohto záveru obvinená odvodzuje od skutočnosti, že tento nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Obvinená takisto uvádza, že ak aj došlo k soteniu jednou z obvinených do poškodenej, tak mal súd považovať toto konanie za exces a ustáliť osobu, ktorá sa tohto konania dopustila. Prvostupňový súd v danom smere nevykonal žiadne dokazovanie a bez opodstatnenia ustálil, že celé konanie oboch obvinených (teda aj obvinenej N. U.) bolo vopred dohodnuté. Konanie obvinených malo byť pritom na základe vykonaných dôkazov subsumované nanajvyš pod § 212 ods. 4 Trestného zákona. Podľa jej názoru súd prvého stupňa nesprávne ustálil právnu kvalifikáciu trestného činu, nenáležite zistil skutkový stav a nesprávne právne posúdil vec, keď konanie oboch obvinených posúdil ako zločin lúpeže.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením (skutkovými závermi), ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejme z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku veta za bodkočiarkou. Dovolací súd nemôže skutok ustálený súdmi prvého a druhého stupňa ani meniť ani dopĺňať (to neplatí len pre posúdenie dôvodnosti dovolania ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku). Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môžu obvinení v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdom, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi nižších stupňov - ich posudzovanie je totiž takisto dominanciou konania odvolacieho súdu. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmavanie rozhodnutí súdov nižších stupňov. Navyše, dovolacie námietky obvinenej, ak sa nedotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku, ale iba zo subjektívneho pohľadu spochybňujú hodnotenie dôkazov vo veci konajúcimi súdmi, nezodpovedajú dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku (zhodne 2 Tdo 59/2011).

Pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinená spáchala skutok tak, ako je uvedený v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorého skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení skutku. S tým súvisiacu súdom prvého stupňa aplikovanú právnu kvalifikáciu odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu. Z uvedeného vyplýva, že tento dovolací dôvod takisto nebol naplnený.

So zreteľom na vyššie uvedené, najvyšší súd nezistil naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu vo veci obvinenej N. U. a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.